

Γεύσω Παπαδάκη

Το έργο της Γεύσως Παπαδάκη «Είς την Πόλιν» (60x80 εκ., μεικτή τεχνική, 2010)

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΗΝ
ΕΡΗ ΒΑΡΔΑΚΗ

Εργα που κινούνται μεταξύ αφαίρεσης και παραστατικότητας. Έργα που ξεπηδούν πολλές φορές από τη συνομιλία με έναν στίχο του Κ. Π. Καβάφη, του Γιάννη Ρίτσου, του Τίτου Πατρίκιου, από τον διάλογο με την ποίηση. Ακόμα, παλιές εγκαταλελειμμένες πόρτες, μοναχικά δέντρα, νεκρές φύσεις, θάλασσες και ενθύμια τόπων. Αυτοί είναι οι πυλώνες της ζωγραφικής της Γεύσως Παπαδάκη, μιας εικαστικού σπάνιας ευαισθησίας.

«Κλένομαι στο εργαστήριο, πάντα με μουσική. Η διαδικασία που ακολουθείται είναι λίγο πολύ γνωστή σε όλους τους εικαστικούς» αναφέρει μιλώντας στο «Βήμα». «Από τον ενθουσιασμό στην απογοήτευση και πάλι από την αρχή. Ο καλύτερος σύμβουλος όμως είναι ο χρόνος. Τον αφήνω να κληθεί, για να “ξεκουραστεί το βλέμμα”, και ένα έργο έχει τελειώσει μόνο αν νιώσω ότι έχει πάρει τη δική του ζωή. Εάν όχι, συνεχίζεται!».

Γεννηθήκατε και ζήσατε μέχρι 15 ετών στην Κωνσταντινούπολη. Πώς η Πόλη επηρέασε την εικαστική σας ματιά;

«Είναι σίγουρο πως η 15χρονη παραμονή μου στην Πόλη άφησε πάνω μου σημάδια, τα οποία ερήμην μου εκφράστηκαν στο εικαστικό μου τοπίο. Και λέω ερήμην μου, διότι δεν σκέφτηκα να εκφράσω συνειδητά αυτά τα βιώματα, ούτε και τον τραυματικό αποχωρισμό από αυτή. Νομίζω πως η μελαγχολία που υπάρχει σε πολλά έργα μου – αλλά κυρίως η θεματική μου με τις παλιές πόρτες ή τα μοναχικά δέντρα – έχει την απαρχή της σε αυτά τα χρόνια».

Αλήθεια, πώς αισθανθήκατε βλέποντας την Αγία Σοφία να μετατρέπεται σε τζαμί;

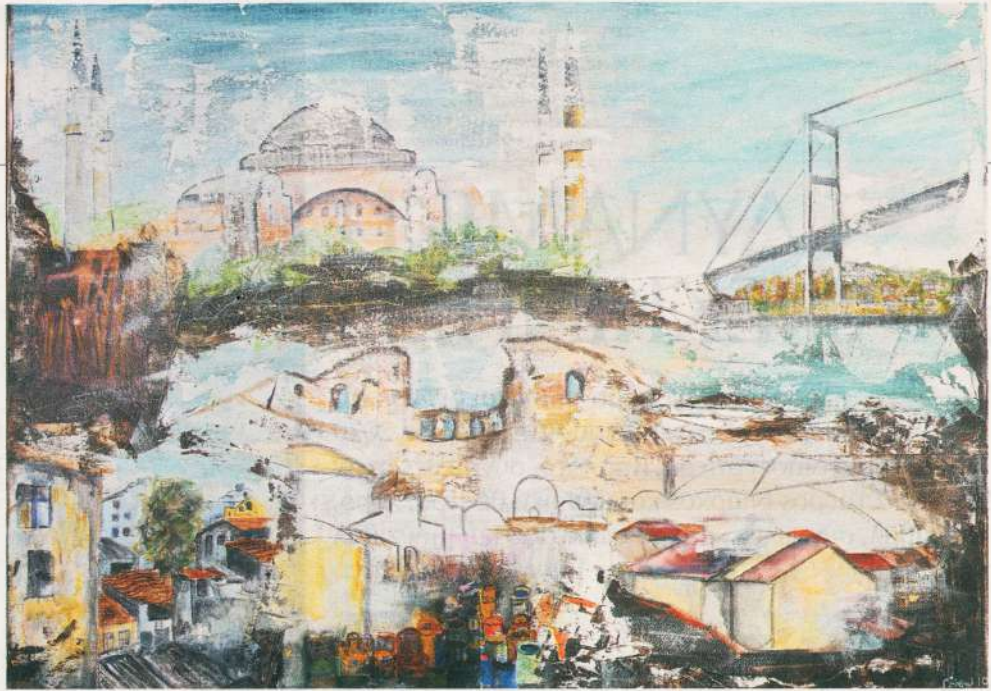
«Μου είναι εξαιρετικά δύσκολο να εκφράσω με λόγια αυτό που ένιωσα στο άκουσμα αυτής της ειδήσης. Η λέξη “πόνος” είναι μικρή. Τώρα που έχει συντελεστεί το κακό, η λέξη που θα επέλεγα είναι η “απελπισία”. Απελπισία από μέρους τους να φτάσουν σε αυτή την απόφαση και απελπισία δικιά μου να αντικρίζουμε αυτές τις εικόνες».

Σπουδάσατε Πολιτικές Επιστήμες στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου της Αθήνας. Τι σας έκανε τελικά να στραφείτε στην τέχνη;

«Η τέχνη ήταν από την παιδική μου ηλικία συναρπασμένη με τη ζωή μου. Πάντα ζωγράφιζα, έκανα μαθημάτα κιθάρας, ήθελα να κάνω χορό. Ετσι ήταν πολύ φυσικό στο 2ο έτος της Νομικής Σχολής, συνειδητοποιώντας την αλήθειά μου, να αποφασίσω να ακολουθήσω οριστικά το μονοπάτι της. Απλά παράλληλα με τις σπουδές μου στα εικαστικά, πήρα και το πτυχίο των Πολιτικών Επιστημών, διότι δεν μου αρέσει να αφήνω κάτι στη μέση».

Πηγή έμπνευσής σας τα τελευταία χρόνια αποτελεί η ποίηση. Πώς ξεκίνησε αυτή η εικαστική έρευνα πάνω στον λόγο μεγάλων ελλήνων ποιητών όπως ο Σεφέρης, ο Ρίτσος, ο Καβάφης;

«Το ταξίδι αυτό ξεκίνησε πριν από πολλά χρόνια, όταν κλήθηκα να συμμετέχω σε μια ομαδική έκθεση στην οποία τα έργα θα είχαν πηγή έμπνευσης τα χαικού του Σεφέρη. Ακολούθησαν αρκετές ομαδικές εκθέσεις με αφορμή την ποίηση και σιγά-σιγά αυτό με έβαλε σε έναν τρόπο σκέψης, σε μια ανάγκη, όπου στίχοι που με άγγιζαν με παρακινούσαν να τους εκφράσω με τον τρόπο μου».



«ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΕΧΝΗΣ ΕΚΤΙΘΕΝΤΑΙ ΠΛΕΟΝ ΚΥΡΙΩΣ ΣΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ»

Η κωνσταντινουπολίτισσα ζωγράφος μιλάει για το εικαστικό της σύμπαν, την Αγία Σοφία και για το νέο τοπίο που δημιουργούν οι χαλεποί καιροί της πανδημίας

Είναι αλήθεια ότι ο Τίτος Πατρίκιος σας έχει αφιερώσει ένα ποίημα;

«Τον Τίτο Πατρίκιο τον θαύμαζα πολλά χρόνια. Στην ατομική μου έκθεση, δυο χρόνια πριν, περιέλαβα περίπου δέκα – αν θυμάμαι καλά – έργα εμπνευσμένα από την ποίησή του. Ηθελα λοιπόν να τον ενημερώσω για το γεγονός αυτό. Με την γνωριμία μας, αυθόρμητα, μου εκδήλωσε την επιθυμία να μου αφιερώσει ένα ποίημά του, μια κίνηση εξαιρετικά τιμητική για εμένα. Μου αφιέρωσε το ποίημα “Η πόλη των λεόντων”, το οποίο δημοσιεύτηκε και στον κατάλογο της έκθεσής μου. Εκτοτε μας ενώνει φιλία!».

Μιλήστε μου για την τεχνική σας.

«Στην πλειοψηφία τους τα έργα μου είναι ακρυλικά σε καμβά. Ακρυλικά που τα δουλεύω με πινέλο ή με σπάτουλα και μάλιστα εντάσσοντας και άλλα υλικά. Μεικτή τεχνική λοιπόν και κολλάζ για πολλά χρόνια. Εκτός από τα ακρυλικά, όμως, αγαπημένα μου υλικά είναι η ακουαρέλα και τα μελάνια».

Εχετε πραγματοποιήσει εκθέσεις σε Παρίσι, Λουξεμβούργο, Βρυξέλλες, Κωνσταντινούπολη. Πόσο εύκολο είναι για μια ελληνίδα εικαστικό να κάνει άνοιγμα στο εξωτερικό;

«Είναι πολύ δύσκολο εάν δεν ζεις στον τόπο όπου εκθέτεις. Προσπαθώ να επιλέγω καλούς συνεργάτες, που έχουν επαφή με την εικαστική σκηνή της εκάστοτε χώρας που ανοίγω τα φτερά μου».

Ποια θεωρείτε ότι θα είναι η επίδραση της πανδημίας στη διεθνή αγορά τέχνης;

«Τα πρώτα αποτελέσματα είναι ήδη φανερά χωρίς να υπάρχει ελπίδα για άμεση αποκατάσταση. Η οικονομική κρίση που ακολουθεί την πανδημία θα έχει ως αποτέλεσμα όχι τη μείωση της δημιουργίας έρ-

γων τέχνης, αλλά την ελαχιστοποίηση της αγοράς τέχνης. Τα έργα τέχνης εκτίθενται πλέον κυρίως στο Διαδίκτυο».

Ποιες θεωρείτε τις σημαντικότερες στιγμές της καριέρας σας;

«Η διαδρομή μου ήταν ανέκαθεν γεμάτη όνειρα και στόχους. Άλλοτε εκπληρώνονται, άλλες φορές πάλι όχι. Σημιασία όμως έχει το ταξίδι – η Ιθάκη μας. Βεβαίως κάθε επίτευξη ενός στόχου μου δίνει μεγάλη χαρά και ικανοποίηση. Δεν υπήρξε μια εαφνική εκτόξευση, αλλά έχω ανέβει πολλά σκαλοπάτια μέσα από σταθερή, δημιουργική προσπάθεια. Η συμμετοχή μου στην Μπιενάλε του Πεκίνου το 2008, οι εκθέσεις μου στο εξωτερικό αλλά και στην Ελλάδα, οι γνωριμίες μου με ανθρώπους του πνεύματος και με συλλέκτες που αγαπούν και στηρίζουν την τέχνη αποτελούν αξιοσημείωτες στιγμές της ζωής μου».

Ποια είναι τα άμεσα σχέδιά σας;

«Στο πρόσφατο ταξίδι μου στο Λονδίνο είχαμε προγραμματίσει με την ιστορική τέχνη Μαρία Μιγάδη, η οποία εργάζεται στη βρετανική προτείουσα, ατομική μου έκθεση σε κεντρικό χώρο στην περιοχή St James, αλλά αυτό το σχέδιο έχει παγώσει λόγω συνθηκών. Προς το παρόν εστιάζω στη δημιουργία έργων και στην όσο το δυνατόν καλύτερη προβολή της δουλειάς μου στο Διαδίκτυο. Για παράδειγμα, τον Αύγουστο θα συμμετέχω με δύο έργα στη διαδικτυακή έκθεση Artbox Project Zurich 2.0 και τα έργα αυτά θα φιλοξενοούνται στη σημαντική πλατφόρμα τέχνης Artsy».

Πόσο δύσκολο είναι να ασχολείσαι με την τέχνη στην Ελλάδα του 2020; «Εξαιρετικά δύσκολο, έως ηρωικό θα έλεγα. Εάν δεν λατρεύεις αυτό που κάνεις, αλλά παύεις να το κάνεις!».



Η εικαστική Γεύσω Παπαδάκη